

Jeg påstår kun, til i ret Forstand at være dens Bekjender, modigt at optage Kampen mod Mængden, *mod dem selv*, dertil hører noget særegent Høisindet, Storslaget, om De vil, i Karakteren. Hvormange findes deraf?

Mindre fattet er man jo rigtignok på at møde Modstanden fra den Side, hvor man netop skulde vente at finde Trøsten — og Takken. Hvad der her er oplevet af Skuffelser og Krænkelser tier jeg med, det er som om jeg selv havde Ansvaret.

Kun lidt om den mere praktiske Side af min Stilling inden vor Literatur, også denne turde være lidet kjendt i sin Virkelighed.

Jeg har ingen fast Forlægger, men er den Eneste blandt Alle, der må regne sig til de Hjemløse, der altid må være fattet på at nægtes Ly. Siden en vis dansk Forlægger i 72, påvirket af et Par Rådgivere, man har citeret mig som ihærdige Modstandere af Kvindesagen, på jammerlig Måde sveg sit Løfte, det vil sige sin mundtlige Contract med mig (alt var aftalt, endog Dagen da Manuskriptet skulde være i hans Hænder) og tvang mig til en fortvivlet Tilbagereise fra Rom, for under en sørgelig Vinterkampagne hjemme at bekoste Bogen selv udgivet*) — siden den Tid har jeg ingen fast Forlægger havt. De Vanskeligheder, der her er mødt mig, vil jeg forskåne Dem for at høre noget om. Er vi først bleven enige, og Samarbejdet begyndt — jeg korrigerer altid selv — er det jo gaaet inderlig fredelig af, det er Genren, der volder dem Betænkeligheder.

Vil jeg ha en liden Artikel ind i et Tidsskrift eller en Tidning og jeg ikke udtrykkelig forbeholder mig *ikke* at blive underkastet »de nødvendige Afkortninger og Rettelser«, så kan jeg opleve at få disse nødvendige Rettelser, disket op i Korrekturen omtrent som når man retter en Skolepige i 3die Klasse. Det har hændt mig fra adskillige Sider hernede i Kbh'n; her giver jeg mig dog ikke, det ender altid med et: jeg påtvinger aldrig nogen noget — enten eller!

Så er det gået i alle disse sidste tunge År, o hvilken Række! Jeg havde tilslut modløs opgivet Tanken på en ny Production. Jeg klamrede mig kun til et sidste Håb, en sidste

*) Er indringer og Bekjendelser II—III Række.